

**ת"פ 22456/11/15 - מדינת ישראל נגד יזיד עבדה, מוחמד
אלבזור, אחמד אלכרם, סאמח פוקהא, אנס אבו ג'אבר, מחמוד
עבדה, מוחמד עבדה**

בית משפט השלום בעכו

10 נובמבר 2015

ת"פ 22456-11-15 מדינת ישראל נ' עבדה ואח'
ת"פ 22496-11-15

לפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. יזיד עבדה
2. מוחמד אלבזור
3. אחמד אלכרם
4. סאמח פוקהא
5. אנס אבו ג'אבר
6. מחמוד עבדה
7. מוחמד עבדה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - מתמחה מר דרור פסקוביץ

הנאשמים - נוכחים

עו"ד פיראס עבד בשם נאשמים 1 ו- 2, ס.ציבורי

עו"ד ואסים פלאח, בשם נאשמים מס' 3 ו- 4, ס.ציבורי

עו"ד סנונו עותמאן בשם נאשמים מס' 5, 6, 7, ס.ציבורי

הכרעת דין - נאשמים 2 עד 7

לאור הודאת נאשמים 2 עד 7 הנני מרשיעה אותם בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

עמוד 1

ניתנה והודעה היום כ"ח חשוון תשע"ו, 10/11/2015 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין - נאשמים 2 עד 7

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירת כניסה לישראל שלא כחוק.
2. הערך המוגן שנפגע מן העבירה, הינו זכותה של המדינה לקבוע מיהו הבא בשעריה. ערך מוגן זה מקבל משנה תוקף כאשר המצב הבטחוני הורע ומבוצעות עבירות כלפי תושבי המדינה על ידי תושבים זרים אשר אינם מורשים להכנס בשעריה.
3. הפסיקה כבר קבעה מתחם ענישה בעבירה מסוג זה הנע בין מאסר על תנאי למאסר בן 5 חודשים.
4. השאלה המרכזית העומדת בימים אלה לדיון היא, האם במצב הבטחוני השורר במדינה בתקופה האחרונה, יש כדי להצדיק החמרה בענישה. אפנה לעניין זה להוראות סעיף 40 הקובע כי הרתעת הרבים הוכרה כשיקול כאשר יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של נאשם תביא להרתעת הרבים. אז, רשאי ביהמ"ש להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, בתוך המתחם.
5. עבירת כניסה לישראל מחייבת תכנון. במקרה זה טוענים הנאשמים, כל אחד ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות כי נכנסו לתחומי המדינה על מנת להביא פרנסה לביתם. למדינה אכן אין ראיות הסותרות טענה זו. המדינה גם לא הצביע על נזק ספציפי למעט אובדן השליטה על הנכנסים בשעריה בתקופה בה המצב הבטחוני הוחמר ומדובר בפגיעה ביכולתה של המדינה להגן על אזרחיה.
6. הנאשמים נטלו אחריות על מעשיהם. נאשמים 2 עד 5 ו- 7 נעדרי עבר פלילי. נאשם 6 הורשע בעברו בעבירות בטחוניות. מדובר בהרשעה אחת הכוללת בין היתר, עבירת הנחת חומרי חבלה בכוונה לגרום מוות. מדובר בעבירה חמורה אשר דווקא ביחס לאנשים שהורשעו בעבירות מסוג זה, מובנת כי קמה זכותה של המדינה להגביל כניסתו בשעריה. מנגד, אין להתעלם מכך כי מדובר בהרשעה בבית משפט צבאי, הרשעה משנת 1990 בגין עבירה משנת 1988 שעה בה היה הנאשם קטין כבן 15 שנים. נמצא כי עניין זה יש לזקוף לחובתו, הוא מחמיר מצבו אך מאידך, אין להתעלם מפרק הזמן שחלף בו לא היה מעורב בעבירות בטחוניות אחרות.

7. באיזון בין כלל השיקולים שמניתי לעיל, מוצאת אני כי עניינם של כלל הנאשמים מצוי ברף התחתון של מתחם הענישה. עם זאת, מוצאת אני כי עניינו של נאשם 6 חמור יותר משאר הנאשמים. על אף שמצויים הם ברף התחתון, אינני מוצאת כי ניתן להסתפק במאסר על תנאי בלבד אלא בתקופה זו ובשים לב לצורך בהרתעת הרבים, יש להעביר מסר כי הבא בשעריה של המדינה ללא רשותה, יאסר גם אם לתקופה מוגבלת.

8. **לפיכך, אני גוזרת על הנאשמים 2 עד 5 ו- 7 את העונשים הבאים:**

א. מאסר לתקופה של 15 ימים החל מיום מעצרו, 8/11/2015.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 30 ימים למשך שנתיים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשמים לא יעברו בתקופה זו עבירה על חוק הכניסה לישראל ויורשעו עליה בדין.

9. **לפיכך, הנני גוזרת על נאשם מס' 6 את העונשים הבאים:**

א. מאסר לתקופה של חודש ויום החל מיום מעצרו, 8/11/2015.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של חודשיים למשך שנתיים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירה על חוק הכניסה לישראל ויורשע עליה בדין.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ח חשוון תשע"ו, 10/11/2015 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן , שופטת

הוקלדעלידיסימהכהן